

OBYČEJNÁ REALITY SHOW
SE NÁHLE PROMĚNÍ
V DRSNÝ BOJ O ŽIVOT

ZRÁDCE MEZI NÁMI

„Dábelsky
chytrý
thriller!“
Riley Sager

SUNDAY TIMES BESTSELLER

RUTH WARE

ZRÁDCE MEZI NÁMI

KNIHY RUTH WARE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Chata v horách
Otočení klíčem
Podnikavá dívka
Perfektní podezřelá
Zrádce mezi námi

ZRÁDCE MEZI NÁMI

RUTH WARE

Přeložil Ondřej Pauser

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vyšlo pod názvem *One Perfect Couple* v roce 2024 u Scout Pressu (divize nakladatelství Simon & Schuster). Simon & Schuster je součástí skupiny společností spadající pod Paramount Global.

Copyright © Ruth Ware, 2024
Translation © Ondřej Pauser, 2025
Cover © Jan Matoška, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-991-1 (pdf)

Pro Iana, mého absolutně nejoblíbenějšího vědce.

Díky, že jsi, jaký jsi.

PROLOG

Muž bojuje. Bojuje o svůj život – ale to ona taky. Vězí po krk ve vodě, v očích ji štípe sůl, bolí ji na plicích a lapá po dechu, zalyká se, nemůže se pořádně nadechnout.

Muž má pevné, svalnaté tělo a je silnější, než si dokázala představit, zmítá se pod ní jako zvíře lapené pod hladinou.

Zatímco s ním zápasí, jasně si uvědomuje dvě věci, dvě zoufale bolestné pravdy – zaprvé: je to kdo s koho, a pokud poleví, bude to ona, koho spolknou vlny.

A za druhé: abyste někoho zabili tímto způsobem, musíte skutečně chtít, aby zemřel, a to každým coulem své bytosti.

Otázka zní: Opravdu to chce? Opravdu chce, aby zemřel?

První část

KLID

15. 2. – 2:13

Haló! Haló?

1. KAPITOLA

„Nemůžu – opakuju *nemůžu* – odjet na pustý ostrov,“ řekla jsem. Na Nica, který kolem mě kroužil, jsem se neohlédla. Místo toho jsem dál civěla na obrazovku počítače a snažila se pochopit tabulku, co jsem měla před sebou. Jedno bylo jisté: data rozhodně nevykazovala takovou shodu, v jakou profesor Bianchi doufal, když mě najímal. Tohle byl můj třetí pokus a já už nedokázala dál ignorovat nepříjemný pocit v žaludku. Něco bylo fakt hodně, hodně špatně.

„No tak, Lylo, říkám ti, že tohle je přímo životní příležitost. Je to reality show, Lylo. *Reality show*.“

„Může to být třeba příležitost milénia, Nicu. Ale já do toho s tebou jít nemůžu. Jak si mám vzít volno?“ Byl v tom nějaký vzorec, který mi unikal? Možná kdybych zkusila znovu vložit předchozí výsledky? „Ale nenech se mnou omezovat, klidně jed sám. Budu ti držet palce.“

„Copak jsi mě vůbec neposlouchala?“ zeptal se, prosbu v jeho hlase vystřídal lehké podráždění. „Nemůžu jet sám. V tom pořadu soutěží *páry*. Lylo, nechci přece tolik. Ari si myslí, že by tohle mohl být zásadní obrat mojí kariéry. Takovou šanci už nedostanu. Vždyť přece víš, jak dlouho už se snažím prorazit, účastním se všemožných konkurzů bůhví na co... Tohle by mohlo být ono. Tohle by mohla být moje životní šance.“

Vytáhla jsem si tabulku se záznamem posledních dat, klikla na graf, a zrovna když se na obrazovce vykreslila křivka, Nico vybuchl.

„Lylo! Proboha živého, posloucháš mě vůbec? Tohle je zlomový okamžik mé kariéry a ty nedokážeš ani na třicet vteřin vypnout notebook?“ Zhluboka jsem se nadechla. V uších jako bych slyšela svou matku: *Zvedni hlavu od toho mobilu, Lylo...*

Uložila jsem soubor a otočila se na židli čelem ke svému příteli.

„Promiň. Máš pravdu. Neposlouchala jsem tě. Pověz mi o tom ještě jednou, prosím.“

„Je to nová reality show. Výhra není nic moc, protože se to točí s malým rozpočtem pro úplně nový streamovací kanál, ale bude to jejich vlajková loď, a pokud se to rozjede, dopad může být obrovský. A Ari zná producenta Baze. Chodili spolu na univerzitu. Ari říká, že mě tam může dostat. Myslím *nás*.“

„A, promiň, jak že to celé probíhá?“

„Pět párů na pustém ostrově. Vyřazovací formát, deset týdnů. Nejsem si jistý, kde přesně, Ari říkal něco o Indonésii? Je to něco jako *Love Island* a *Survivor* dohromady – pár spolu musí vydržet, pokud chtějí vyhrát. Slunce, písek, moře... no tak, Lil! To je přesně to, co oba potřebujeme. Pořádnou dovolenou.“

„Až na to, že tohle nebude tak úplně dovolená. A jak dlouho jsi říkal, že to má trvat? Deset *týdnů*? A začít to má kdy?“

Nico pokrčil rameny.

„To nevím, ale připadalo mi, že s tím docela chvátali. Ari se ptal na můj program v několika příštích měsících. Řekl jsem mu, že není nic, s čím bych nemohl pohnout.“

Povzdechla jsem si.

„Je mi to vážně líto, Nico, *tvůj* kalendář je možná prázdný, ale můj ne. Nemůžu se na zbytek smlouvy jen tak vykašlat, to přece víš. Profesor Bianchi by mě vyhodil, a jak bychom pak zaplatili nájem?“

Ne s Nicovými skromnými příjmy začínajícího herce a baristy na částečný úvazek, skrývalo se za mými slovy. Nico ale jen zavrtil hlavou.

„Jenže právě o to jde, Lylo. Kdybych se tam objevil, lidi by si mě všimli. Na konci soutěže bych už byl známý, přišly by nabídky na role v televizi, ve filmu, v reklamě – na co si vzpomeneš. A dostal bych peníze – velký peníze. Peníze, za které se dá koupit třeba *dům*. Mohl bych z tebe sejmout část tlaku. No tak, Lil, přemýšlej o tom, prosím.“

Odsunul můj notebook, posadil se přede mě na stůl a natáhl ke mně ruce. Naklonila jsem se do jeho objetí a čelem se mu opřela o hrud'. Cítila jsem přitom známou směsici rozčilení a lásky.

Nica jsem milovala, opravdu. A nejen proto, že byl vtipný, okouzující a extrémně sexy – rozhodně osmička nebo devítka, kdežto já se vnímala nanejvýš jako šestka. Byl taky nevyléčitelný optimista, zatímco já vyznávala neochvějný racionalismus. Jeho zvyk věřit, že každá duha končí hrncem zlata jen pro něj – zvyk, který mi připadal roztomilý, když jsme se poprvé setkali –, se mi po dvou letech společného života začínal zájdat. Dva roky jsem platila účty, starala se o veškeré papírování a vůbec se chovala jako dospělá, zatímco Nico se honil za příležitostmi, ze kterých nakonec nikdy nic nevzešlo.

A tahle show zněla přesně jako další z jeho bláhových snů, stejně jako muzikál *Stmívání* na West Endu, na který, jak se ukázalo, nikdo neprodal práva, a stejně jako jeho plán stát se hereckým koučem na youtube. Těch programů, které se nikdy nezrealizovaly, pořadů, které byly zrušeny ještě před prvním vysíláním, a pilotních dílů, co se nikdy nerozrostly v něco většího! Ale kdybych na něco z toho upozornila, byla bych já ta špatná. Byla bych ta, kdo Nicovi upřel jeho šanci.

„Můžu aspoň říct Arimu, že se sejdeme s producenty?“ zeptal se Nico. Jeho dech mě zahřál na temeni hlavy. Zavřela jsem oči a věděla, že kdybych se na něj podívala, na jeho hnědé štěněcí oči a prosebný výraz, byla bych ztracená. *Chtěla* jsem mu říct, jak

mizivá je šance, že bych se dostala dál než za první schůzku, protože jakmile mě producenti uvidí, uvědomí si, že nejsem ta prsatá kočka, ve kterou doufali.

Reality show nepatří zrovna k mým oblíbeným druhům zábavy, ale viděla jsem dost pořadů na to, abych pochopila, že existuje určitý typ žen, které se jich účastní, a že já do něj nezapadám. Nico – s tělem vypracovaným v posilovně a kůží opálenou ze solárka – byl jiný. Do pořadu, jako je například *Dívka na vdávání* nebo *Jako ulití*, by zapadl přímo skvěle. Ale já? Opravdu by se podívali na třicetiletou vědkyni s prsty fialovými od proteinových gelů a permanentní vráskou na čele od mžourání do mikroskopu a nadšeně si řekli: *Chceme ji vidět, jak běhá v bikinách po pláži?* To těžko.

Na druhou stranu... protože moje šance jet na opuštěný ostrov byly méně než minimální... opravdu záleželo na tom, jestli na účast kývnu? Až mě odmítnou nebo půjde celá věc definitivně do kopru, bude padouchem ten Baz, nebo jak se jmenuje, zatímco já z toho vyjdu jako podporující přítelkyně. Aspoň do té doby, než se Nicovi v hlavě zhmotní další beznadějně naivní plán.

Otevřela jsem oči a snažila se vymyslet nějakou kloudnou odpověď, ale místo toho jsem se přistihla, že můj pohled zabloudil k zářící obrazovce notebooku. Číslo jsem nemohla přečíst, protože Nico počítač odsunul na druhou stranu stolu. Ale na tom nezáleželo. Byla tam a já věděla, že tam jsou. Nepříjemná. Neoddiskutovatelná. Neignorovatelná.

„Prosím,“ vmísil se Nico do mých myšlenek a já si uvědomila, že stále čeká na mou odpověď. Podívala jsem se na něj. Na jeho velké hnědé oči, lemované neskutečně dlouhými řasami, takže vypadal jako mladý George Michael. Cítila jsem, jak se ve mně něco poddává... rozplývá. Bože, chystala jsem se říct ano a oba jsme to věděli.

„Dobře,“ přikývla jsem nakonec a cítila, jak se mi tvář rozpadá do neochotného úsměvu. Nico na mě chvíli jen tak zíral, pak vyjel, vytáhl mě na nohy a sevřel mě v drtivém medvědíh objetí.

„Děkuju, děkuju, panebože, *děkuju*. Miluju tě, Lylo Santiagová!“

„Taky tě miluju,“ opáčila jsem a usmála se na něj. „Ale nejdřív se tam musíme vůbec dostat, jasné? Tak se neupínej k holubům na střeše! Nechci, abys byl zklamaný, když to nevyjde.“

„Dostanu nás tam,“ řekl Nico rozhodně, pustil mě a pevně mě políbil na rty. Vzal můj obličej do dlaní a široce se na mě usmál, až se mu na opálené tváři udělaly vrásky. „S tím si nedělej starosti, Lil. Dostanu se tam. Dostaneme se tam oba. Jak by mohli odolat?“

Dívala jsem se na něj, na jeho široký úsměv, bílé zuby, jiskřivé tmavé oči, a pomyslela si, že třeba bude mít pravdu – jak by mu mohli odolat? Nicovi není snadné říct ne. Musela jsem jen doufat, že jeho kouzlu podlehne i profesor Bianchi.

15. 2. – 2:13

Haló? Nejsem si jistá, jak tohle vlastně funguje,
ale tady je Lyla, volám *Over Easy*. Přepínám.

15. 2. – 2:14

Haló, slyší mě někdo? Tady je Lyla, volám *Over Easy*,
prosím, ozvěte se. Přepínám.

2. KAPITOLA

„A jéje.“ Veselý výraz profesora Bianchiho se změnil ve sklíčený poté, co jsem mu předvedla poslední výsledky. Zjištění, která nám zanechal Tony, můj předchůdce, byla – no, *vzrušující* je slabý výraz. Kdyby se nám podařilo potvrdit jeho původní předpoklad, znamenalo by to zásadní průlom v oblasti výzkumu léčby chikungunye, což byla moje specializace. Jenže nám se ho potvrdit nepodařilo, a to znamenalo problém.

Nepříjemné bylo, že Tony už u nás dávno nepracoval. S nadšením publikoval svou disertační práci a vzápětí získal stálé místo v jedné soukromé laboratoři. Já dostala od univerzity roční smlouvu s tím, že mám na Tonyho práci navázat. Můj úkol měl být jednoduchý: zopakovat Tonyho experimenty s širším spektrem vzorků a dokázat, že výsledky platí. Jenže neplatily. Testy jsem opakovala a opakovala, div jsem z toho nezmodrala, ale po třetím pokusu nezbývalo než si přiznat hořkou pravdu. Účinek, který Tony zjistil, nebyl jen slabší, nebyl vůbec žádný.

Teoreticky jsem zadání splnila. Zasloužila bych si pochvalu – skvělá práce, Lylo. Vyvrácení falešné stopy bylo stejně cenné a důležité jako objevení něčeho nového. Problém spočíval v tom, že jsme všichni věděli, že v praxi to takhle neprobíhá. Grantové prostředky nedostávali vědci, kteří zjistili, že něco *nefunguje*. Dostávaly je výzkumné skupiny se sexy novými objevy a výsledky, o kterých pak všichni mluvili. Nikdo nechtěl publikovat článek

o výzkumu, jehož výstupem bylo jen zklamání – bez ohledu na to, jak kvalitní ten výzkum byl.

V nejtemnějších okamžicích, obvykle někdy kolem třetí ráno během svých bezesných nocí, jsem obviňovala Tonyho. Možná svou metodu popsal špatně. Možná dokonce výsledky zfalšoval? Ale když jsem se podívala na data, v hloubi duše i mého vědeckého mozku jsem věděla, že Tony za to nemůže. Hodil tucet kostek a všechny ukázaly šestku. Jakmile jsem však experiment zkusila znovu ve větším měřítku, vzorec se nezopakoval. Jenže ten, kdo teď musel profesorovi sdělit špatnou zprávu a vypořádat se s následky, jsem byla já.

Ještě před několika týdny jsem si nedělala starosti s tím, že mi co nevidět vyprší smlouva s univerzitou – profesor Bianchi mě víceméně ujistil, že získání další finanční podpory je formalita. Teď... no, teď jsem z jeho výrazu vyčetla, že bych si měla vypilovat životopis. A rozhodně jsem se netěšila na to, až budu při pohovorech vysvětlovat, že jsem strávila celých dvanáct měsíců prací na velmi zajímavém projektu, jehož výsledkem byla čistá nula.

„Měla byste to sepsat,“ řekl profesor Bianchi trochu unaveně. „A pak se budeme muset podívat, jestli se z toho dá něco vytěžit. Třeba něco vyplyne z Gregorových pokusů na zvířatech.“

Kousla jsem se do rtu a přikývla.

„Mrzí mě to,“ zopakovala jsem a profesor Bianchi pokrčil rameny způsobem, jakým zareaguje člověk s doživotní profesurou, který si sice přál, aby to vyšlo, ale nestavěl na tom kariéru.

„Není to vaše chyba, Lylo.“

„Co myslíte, že to znamená pro obnovení grantu?“

„Aha. Dobrý postřeh. Příští měsíc vám končí smlouva, že?“

„Vlastně v březnu,“ řekla jsem tiše. „Za deset týdnů.“

Profesor Bianchi přikývl.

„Promluví s grantovou komisí. Ale...“

Odmlčel se. *Zatím nedělejte žádné velké nákupy*, naznačovala jeho pauza.

Přiměla jsem se k úsměvu.

„Ehm, jasně. Díky. Poslyšte, já...“ Polkla jsem. Teď nebyla zrovna vhodná chvíle, abych žádala o volno, ale svým způsobem na tom vlastně nezáleželo. Výsledky testů jsem mohla sepsat na Nicově opuštěném ostrově stejně dobře jako tady a klidně jsem si mohla vzít dovolenou, na kterou jsem měla nárok, než mi skončí smlouva. „Byla by teď špatná doba na to, abych si vzala volno? Nico, můj přítel, má možnost se zúčastnit...“ Znovu jsem se zarazila. Nebyla jsem si stoprocentně jistá, jestli profesor Bianchi ví, co je to reality show. Když jsem se jednou zmínila o *Big Brotherovi*, domníval se, že mluvím o knize George Orwella. Navíc to nijak zvlášť nezapadalo do image zodpovědné a žádané profesionálky, kterou jsem se snažila vytvářet. „... pracovní cesty,“ dodala jsem nakonec. „Požádal mě, abych jela s ním. Ty výsledky můžu sepsat tam – a bude to asi jednodušší než se to snažit skloubit s prací v laboratoři.“

„Ale jistě,“ přikývl profesor Bianchi a na jeho tváři se objevil... opravdu to byl záblesk úlevy, nebo jsem si to jen představovala? „Samozřejmě. A doufejme, že než se vrátíte, ozve se mi grantová komise. Ještě jednou díky, Lylo, za všechnu práci, kterou jste na tom odvedla. Víím, že přijít s neuspokojivým výsledkem není snadné.“

„Nemáte zač,“ odpověděla jsem. A pak, protože náš rozhovor byl zjevně u konce, jsem se vyprovodila z jeho kanceláře.

Cestu autobusem zpět do východního Londýna jsem strávila pozorováním stružek zimního deště stékajících po zapařených oknech a zvažováním svých rozhodnutí. Bylo mi dvaatřicet. Spolužáci z univerzity si kupovali domy, usazovali se, měli děti. Máminy

poznámky o vnoučatech přestávaly být vtipné. Já na rozdíl od všech okolo zůstávala zaseknutá v koloběhu krátkodobých postdoktorandských výzkumů, které, jak se zdálo, nikam nevedly. Kdysi jsem snila o tom, že budu stát v čele vlastního týmu, dokonce vlastní *laboratoře*. Díky řečem o nedostatku žen ve výzkumu se to zdálo možné – tvrdili nám, že výbory pro financování volají po cílevědomých vědkyních.

Popravdě řečeno, v mé skupině byl zdravý podíl žen, alespoň zpočátku. V laboratoři, kde jsem začínala, mi šéfovaly dvě ženy. Ale komise pro financování se na nás nedívaly o nic přívětivěji než na muže a s přibývajícími lety stále víc kolegyň vytlačila realita života v akademickém výzkumu. Mateřská dovolená nešla moc dobře dohromady s termíny financování a tlakem na výsledky. Kojenci se neslučovali s tkáňovými kulturami, které potřebovaly neustálou péči, s buněčnými liniemi, které se musely dělit v deset hodin večer a v pět ráno, a vůbec s nekonečnou nepřetržitou prací, bez níž naše pokusné subjekty chřadly a umíraly. A naopak: poskytovatelé hypoték neměli zrovna pochopení pro nejistotu krátkodobých smluv. Pokaždé, když jsem nastoupila do nového zaměstnání, otevřelo se úzké okno jistoty v okamžiku, kdy jsem měla po zkušební době, ale ještě mi nehrozila výpověď z důvodu nadbytečnosti – ale nikdy nezůstalo otevřené dost dlouho na to, abych mohla alespoň položit nohu na první příčku žebříku. V kombinaci s Nicovým zaměstnáním, kde buď hodujete, nebo hladovíte (a za dva a půl roku, co jsme byli spolu, jsme hodovali jen málo), to znamenalo značný stres. A čím déle jsem se v oboru pohybovala, tím víc jsem si uvědomovala, že hodiny tikají, a to nejen v souvislosti s dětmi. Kariérní pyramida ve vědě měla širokou základnu – mnoho výzkumníků, velmi málo vedoucích laboratoří –, zato konkurence byla překvapivě tvrdá. Pokud jste do svých třiceti let neodškrtnli určité kolonky, prostě jste se neprosadili.

Možná bylo načase hodit ručník do ringu a jednou provždy si přiznat, že sny, které jsem měla, když jsem odcházela z univerzity, se nikdy neuskuteční. Že nikdy nebudu schopná financovat svou vlastní laboratoř. Že profesorka Lyla Santiagová nikdy nebude existovat, že její výzkum se nikdy nestane hlavním tématem podcastu *Týden ve virologii*. S každým dalším rokem se zdálo čím dál pravděpodobnější, že navždy zůstanu jen podřadnou postdoktorskou přežívající na krátkodobých smlouvách. Takže bych se s tím měla konečně smířit a vymyslet co dál.

Nijak nepomáhala ani skutečnost, že Nicovi bylo teprve osmdvacet a rozhodně nebyl připravený se jakkoli usadit. Od doby, kdy jsem ho coby roztomilého rádoby herce poznala, se moc nezměnil. Už to byly téměř tři roky a stalo se to na kamarádově hororově laděném večírku nazvaném „Valentýnský masakr“, který pořádal pro své frustrované singl přátele. Nico se tam objevil jako znepokojivě sexy Freddie Krueger; já podváděla, protože jsem si jen půjčila bílý plášť z laboratoře a potřísnila ho falešnou krví. V kuchyni jsme si namíchali Bloody Mary, na gauči u kamarádky jsme se dívali na *Pátek třináctého*, ječeli a objímali se během lekaček a nakonec jsme se líbali v koupelně. Druhý den mě kamarádka popichovala, že jsem lovila daleko za hranicí svých možností.

Během následujících několika měsíců bych na jeho existenci nejspíš zapomněla, kdyby se mi neustále nepřipomínal nějakou instagramovou fotkou, typicky spadající do kategorie „lapač lajků“. Byly... no, rozhodně příjemné na pohled, to jsem musela uznat, a hezky mi zpestřovaly pracovní den. O přestávce na kafe jsem projížděla internet a hele, tady byl Nico: zpocený a rozcuhaný v posilovně, vyrýsované břišáky a rozlítané tmavé vlasy. Cestou autobusem z univerzity tam byl znovu. Tentokrát se rozvaloval na pláži v Algarve, na sobě jen titěrné plavky a zrcadlové brýle, zpoza kterých se culil do foťáku.

Takhle to šlo asi půl roku; já byla stále single, znučená, s hlavou neustále skloněnou nad prací a na pohledného herce, kterého jsem osahávala v koupelně své kamarádky, jsem sotva pomyslela. A pak jsem jednoho dne jen tak náhodně na instagramu zveřejnila svou fotku. To bylo u mě něco značně nezvyklého. Obvykle jsem fotila maximálně tak večere, které jsem uvařila, nebo postovala vtipné memy o tom, jaké peklo je pracovat na akademické půdě. Tehdy jsem si však přes internet objednala hezké šaty, ale když mi přišly, byly až komicky malé, sukně mi těsně obepínala stehna a prsa mi div nevypadla z výstřihu. Okamžitě mi bylo jasné, že si je nenechám, protože absolutně neodpovídaly mému stylu a povaze – ale zároveň jsem věděla, že nepůsobí úplně nelichotivě. Svíraly mé tělo na těch správných místech a můj hrudník v nich vypadal opravdu božsky.

Fotku jsem uveřejnila s hashtagem „co jsem si objednala/co jsem dostala“. První komentář přišel od Nica – čistě jen řádek chilli papriček, což mě rozesmálo. A vzápětí se objevil druhý, v němž odpovídal na ten přechozí a stálo v něm: „Dáme drink?“

Z jednoho drinku se staly dva, z těch pak tanec, tequila, opi-lecké líbání a nakonec společný uber (Nico slíbil odvoz zaplatit napůl, ale nikdy to neudělal). Později se ukázalo, že Nico bydlí kousek ode mě v Dalstonu, ale tu noc jsme skončili u mě – a on už u mě tak nějak zůstal.

O dva a půl roku později jsem byla starší, moudřejší a značně otrávenější – čelila jsem realitě života v jednom z nejdražších měst na světě s platem řadové výzkumné pracovnice. Plynule se mi zvyšoval nájem – ale už ne plat. Začala jsem přemýšlet o plánu B. Možná i o plánu C. Nico ovšem stále snil o Hollywoodu, stále odmítal prodat své luxusní smokingové sako pro případ, že by se jednoho dne potřeboval zúčastnit předávání cen BAFTA nebo Grammy. Pořád bojoval, pořád se hnal za svými sny a větší-

nou se mi na něm právě tohle líbilo – jeho neutuchající optimismus, víra, že jeho loď jednou určitě připluje.

V den, jako byl ten dnešní, za nejšedivějšího londýnského odpoledne, kdy se zdálo, že i slunce to vzdalo a šlo spát, však bylo trochu těžké jeho entuziasmus chápat.

Když jsem vystoupila z autobusu v Hackney Wick, déšť se změnil v bodavou průtrž a já si uvědomila, že jsem si v laboratoři zapomněla deštník. Od zastávky jsem dvacet minut běžela a snažila se přitom chránit svůj notebook před tím nejhorším slejvákem, načež jsem se unaveně vyvlekla do třetího patra k našemu malému bytu v podkroví viktoriánské řadovky. Když jsem sem Nica přivedla poprvé, chvátili jsme nahoru, smáli se a zastavili se až na posledním odpočívadle, kde jsme se políbili. Teď jsem byla promrzlá na kost a každý schod mi připadal strmější než ten předchozí. Těch několik posledních k bytu jsem zdolala jen silou vůle, a když jsem konečně dosáhla horní podesty, zkřehlými prsty se mi podařilo zasunout klíč do zámku až na třetí pokus.

„Jsem doma!“ zavolala jsem, zatímco jsem ze sebe odlupovala mokrý kabát, ačkoli jsem vlastně ani nemusela zvyšovat hlas vzhledem k tomu, jak malý náš byt je – jen ložnice, koupelna a místnost, kde bylo všechno ostatní.

Sotva jsem to dořekla, objevil se Nico s mobilem přitisknutým k uchu a gestem mi naznačil, abych byla potichu.

„Samozřejmě,“ říkal hlasem, který jsem považovala za jeho „herecký“, hlubší, jemnější a sebevědomější. Kdyby volal své matce nebo kamarádovi, zněl by jinak. „Jistě. Určitě. Určitě.“ Následovala dlouhá pauza, během níž mluvila osoba na druhém konci a Nico s pozorným výrazem ve své hezké, bronzově snědé tváři příkyvoval, což ovšem bylo pro onoho dotyčného naprosto bezvýznamné. Nakonec, po krátké výměně pozdravů, zavěsil a roztančil se po chodbě, načež mě objal, zvedl a zatočil se se mnou.

„Nico!“ vypravila jsem ze sebe s námahou. Jeho mohutný stisk mě dusil a v úzké chodbě jsem nohou zachytila o zrcadlo, takže se na zdi nebezpečně rozhoupalo. „Nico, proboha, polož mě *na zem!*“

Postavil mě na nohy, ale moje nenadšená reakce jeho náladu očividně nijak nezchladila. Usmíval se od ucha k uchu a jeho tmavé oči doslova jiskřily vzrušením. To slovní spojení mi vždy připadalo jako nejhorší klišé – z vědeckého hlediska není možné, aby oči změnily své reflexní vlastnosti kvůli tomu, že se stalo něco zábavného –, ale musela jsem přiznat, že to byl jediný výstižný popis Nica v tu chvíli.

„To byl Baz,“ řekl. „Producent *Perfektního páru*.“

„Producent čeho?“

„Tak se to přece jmenuje.“ Nico si odhrnul ofinu z očí. „Ta show. Říkal jsem ti to.“

„Neříkal, ale dobře.“

„Říkal. Ale to není důležité. Důležité je, že jsem mu poslal pár fotek a on nás oba *zbožňuje*...“

„Počkej, tys mu poslal moje fotky?“ zeptala jsem se zaskočeně, ale Nico mě neposlouchal.

„... a rozhodně si chce domluvit schůzku. Prý jsme přesně ten typ páru, který hledají. Chtějí opravdovou autentičnost, ne ty obvyklé typy z *Love Islandu*.“

„Opravdovou autentičnost?“ Podívala jsem se na sebe – zmačkané tričko, mokré džíny, staré tenisky do laboratoře. „To je nějaký kód pro *potřebuje depilaci a zhubnout dvě kila na zadku*.“

„Vlastně řekl, že mu připomínáš Zooey Deschanel,“ upřesnil Nico. „A mimochodem, tvůj zadek je perfektní.“

„Všimla jsem si, že jsi nekomentoval depilaci.“

„Hele, přestaň si ze mě utahovat. *Jsi* dokonalá, jasný? Já si to myslím a Baz souhlasí. Moc se mu líbí, že jsi vědkyně. Říkal, že mít v pořadu vědátorku by bylo dobré pro sledovanost, a co se

tvého zadku týče, řekl, že jsi š...“ Zarazil se, zakopl o to, co chtěl říct, a pak dokončil: „Velmi hezká.“

„Fajn, je jasné, že to takhle neřekl, Nico. Takže to vyklop.“

„Já, ehm... Nepamatuju si přesně, co řekl,“ prohlásil Nico, ale zrudly mu uši, což u něj byla nezaměnitelná známka lhaní, a tak jsem mu zabořila prst do žeber a do měkké kůže pod límcem a začala ho lechtat.

„Nico, co řekl?“

„Přestaň!“ vyjekl a snažil se mi uhnout, aby se nesmál. „Lylo! Varuju tě...“

„Tak povídej, co řekl! Jestli mám do té show jít...“

„Jestli?“

„*Jestli*. Mám právo vědět, co si o mně producent myslí. Nebo se mám zeptat přímo jeho?“

„Přestaň mě lechtat!“

„Přestanu, až mi řekneš, co řekl!“

„Dobře, dobře! Řekl, že jsi... *šukatelná holka od vedle*.“ Pronesl to s lehkým výrazem studu a podle všeho mu došlo, jak zareaguju, dřív než jsem své znechucení mohla vyjádřit nahlas.

„Cože? To je odporné!“

„Nemyslel to doslovně,“ dodal rychle s vědomím, jaké nerozvážnosti se dopustil. Viditelně znervózněl z představy, jak by to mohlo ovlivnit mou ochotu zúčastnit se show. „Taky řekl, že jsem *vysněný první kluk*, jestli ti to pomůže.“

„Co? Ne! To mi teda vůbec nepomáhá! To je taky hnusný, je ti dvacet osm. Neměl bys být ničí *první kluk*!“

„Vysněný, Lil! O to přece jde. Jako když je ti třináct a chceš si na zeď v pokoji pověsit plakát někoho, koho bys chtěla políbit – někoho sexy, ale ne příliš. Zac Efron. Jacob Elordi. Osobně si taky myslím, že jsem na to trochu starý.“ Zkoumavě se zahleděl na svůj odraz v zrcadle za mými zády a posuzoval vrásky, které se

mu začínaly tvořit v koutcích očí. „Ale víš, on mluví o *typech*, neříká, že takhle o nás smýšlí.“

„I tak.“ Nijak moc mě neuklidnil. *Holka od vedle. Šukatelná* holka od vedle, kruci? To měla být lichotka? Žádnou jsem v tom nenacházela. „Co ještě říkal? Nějaké novinky ohledně termínu?“

Nico přikývl.

„Chtějí to stihnout rychle. Je to pro novou televizní stanici, která začne vysílat koncem roku, takže na natáčení a postprodukci mají opravdu málo času.“

„Což znamená?“ Následovala jsem ho do místnosti, která sloužila jako obývací a kuchyň zároveň, a sledovala, jak napouští vodu do konvice.

„Nevím přesně, ale podle mě chtějí začít natáčet už za pár týdnů. Pořád opakoval *asap*. Vyslovoval to jako dvě slabiky, *aj-sap*. *Asap za tebou pošlu svého asistenta. Výzkumníci se ti ozvou asap*.“ A tak pořád dokola.“

„Aha.“ Rychle jsem si to v hlavě propočítala. „No... z mého pohledu je to asi dobře. Teď si můžu vzít volno, ale za pár měsíců, kdo ví. Kde to budou natáčet?“

„No, to je na tom nejlepší – cílí na diváky *Love Islandu*, takže chtějí točit v exkluzivním resortu v Indickém oceánu, což zní docela fajn.“

„Páni.“

Přistihla jsem se, že mě to opravdu ohromilo.

„Neříkal Ari, že nemají moc peněz?“

„To asi fakt nemají. Baz se prořekl, že resort patří jeho starému kamarádovi ze školy. Vypadá to jako nový projekt – vlastně ani nevím, jestli je už otevřený pro veřejnost – a mám dojem, že Baz to od něj má zadarmo... jako reklamu? Víš, když lidi uvidí ten pořad, budou chtít na ostrov jet, tak nějak.“

„Je možné, že tam přijedeme a zjistíme, že se to ještě staví?“

„Bazův asistent mi poslal pár fotek,“ řekl Nico. Sice přímo neodpověděl na otázku, ale ani se jí nevyhnul. Vypnul konvici, otevřel telefon a podal mi ho. Zatímco dával sáčky čaje do hrnků a zaléval je vodou, klikla jsem na odkaz ve whatsappu – na stránku s pochybným názvem „Effing Productions“ – a otevřela galerii. Obrazovka se zbarvila neuvěřitelným odstínem modré, která v našem temném podkroví působila tak nepatříčně, až jsem musela zamrkat.

„Wow! Promiň, to musí být filtr.“

„Že jo? Počkej, až uvidíš korály.“

Pomalu jsem procházela fotky a musela uznat, že to není jen filtr, díky kterému se to místo zdá tak krásné. Bílý písek. Palmy. Průzračná voda, ve které byly jasně vidět ryby. Malé apartmánové vilky se slaměnými střechami rozptýlené podél pláže... čtyři nebo pět? Možná šest. Těžko říct, protože byly téměř identické a chytře rozmístěné mezi palmami, aby svým obyvatelům poskytovaly dokonalé soukromí. Jen jedna budova vyčnívala – luxusní bungalov, jaké jsem viděla na obrázcích z Malediv, stojící na dřevěných sloupech nad třpytivou hladinou. Na několika verandách táhnoucích se po obvodu lákaly k odpočinku houpací sítě a uvnitř byla bílá manželská postel posetá okvětními lístky růží a úchvatná koupelna obložená oblázkami se sprchou s dešťovou hlavicí. Všechno to představovalo ostrý kontrast k ponurému, upršenému východnímu Londýnu.

„No kruci, Nico. To vypadá neuvěřitelně.“

„Že jo?“ Nico se usmíval. Věděl, že s těmi fotkami zabodoval. „Je to vyřazovací soutěž, takže se musíme zavázat minimálně na dva týdny, maximálně na deset, a vítěz musí souhlasit, že po návratu do Velké Británie bude dělat PR. Úplně tomu formátu nerozumím, ale z toho, co jsem pochopil, se bude každý týden plnit nějaký úkol a myslím, že poražený vypadne a vítěz si pak může

vybrat, s kým vytvoří dvojici v dalších dnech, takže se páry každý týden změní.“

Kdyby naše konverzace měla soundtrack, následoval by teď zvuk, jako když se zadrhne jehla na gramofonové desce.

„Promiň, *cože*? O výměně párů jsi nemluvil.“

„Ne?“ Nico se neklidně ošil a zatvářil se provinile. Podle jeho výrazu to před ním Baz určitě *zmínil*, ale on mi to neřekl záměrně. „O nic nejde. Je to jen pro kamery.“

„Chceš mi říct, že tohle je *Love Island*, jen s tím rozdílem, že se vyměňují manželky?“

„No, myslím, že nikdo z účastníků nežije v manželství, takže technicky vzato...“, začal, ale podle mého výrazu pochopil, že podobnými argumenty mě nepřesvědčí, a rychle změnil taktiku. „Je to jen pro zpestření. Nemusíš *skutečně* spát s osobou, se kterou jsi v páru. Znamená to, že utvoříte pár jen v rámci formátu pořadu. Můžeš se rozhodnout zůstat s osobou, se kterou jsi do pořadu vstoupila, ale je jasné, že to nebudou chtít všichni. Mám za to, že páry, které se budou zuby nehty držet pohromadě, nakonec při některém z úkolů vypadnou.“

„Chceš říct, že zmanipulují výsledek, aby se zbavili věrných párů?“ Věděla jsem, že můj hlas zní šokovaně, a slyšela jsem v něm strojenost, ale nedokázala jsem se ovládnout. Nico protočil oči.

„Lil, tyhle věci jsou *vždycky* zmanipulované. Není to *Riskuj!* Nikdo se na to nedívá, aby zjistil, jaké máš všeobecné znalosti. Chtějí drama. Chtějí velké osobnosti. Chtějí křik a hádky a lidi, kteří si to před kamerami rozdají ve vířivce. Nudní dostanou padáka.“

„Tak to budeš dělat, až mě vyřadí? Šukat ve vířivce?“

„Cože? Ne! Nechtej mě za slovo. To jsem neřekl. Řekl jsem, že to tak musí *vypadat*. Nebudu s nikým šukat. Ale jo, až vypadneš,

možná uroním pár slz, budu vyprávět, jak jsi byla moje spřízněná duše, a vypláču se na rameni nějaké holce, která mě bude hladit po vlasech. Jsem vysněný první kluk, pamatuješ? To ode mě budou chtít.“

„Zato já jsem šukatelná holka odvedle,“ řekla jsem s nádechem hořkosti. „Co zbývá mně? Vyspat se s chlápkem z vedlejší chýše?“

„Jen přes mou mrtvolu,“ prohlásil Nico, vzal mě kolem pasu a políbil na krk. „Vážně, Lil, je to o hraní. Proto kontaktují agenty herců. Ty nejsi herečka a oni to vědí – nevádí jim, když neuspěješ v prvním úkolu, možná ani ve druhém – do čtrnácti dnů budeš sedět v letadle domů. A já roztavím srdce diváků tím, jak budu zlomený, až odejdeš, uzavřu strategické přátelství s nějakým influencerem se srdcem ze zlata a ve finále prohraju s grácií. A pak se vrátím jako ten, jehož břišní svaly zbořily tiktok.“

„Uf.“ Vymanila jsem se z jeho sevření, vzala si čaj, který nechal na stole, a upíjela ho cestou k oknu, spíš abych získala čas na přemýšlení, než že bych o něj opravdu stála. „Nico, já nevím. Opravdu bych si přála, abys mi to všechno narovinu řekl, než jsem mluvila s profesorem Bianchim.“

„Počkej, ty jsi s ním mluvila?“ Nico se rozzářil. Přikývla jsem, téměř neochotně.

„Ano.“

„A co ti řekl?“

„Řekl, že mi dá dva týdny, pokud tam sepišu výsledky testování.“

„Děláš si srandu?“ Nico se rozzářil širokým, nadšeným úsměvem a přistoupil ke mně s otevřenou náručí a výrazem, který mě donutil sevřít plný šálek horkého čaje pevněji.

„Ani nemysli na to, že mě zase obejměš. Nechci popáleniny třetího stupně!“

„Ale dostalas volno? Opravdu do toho jdeme?“

„Do téhle exotické *Výměny manželek*?“

„Do výletu snů, ty trubko!“ vyhrkl Nico. Snažila jsem se neusmívat, ale bylo to nemožné – Nicovo nadšení bylo tak nezastírané a nakažlivé, že jsem cítila, jak se mi koutky úst samy od sebe zvedají.

„Lylo?“

„Nevím. Potřebuju si to rozmyslet.“

„O čem chceš přemýšlet? Jestli jet na all inclusive dovolenou v ráji?“ Vytáhl telefon z kapsy a podržel mi ho před očima; malý ostrov, bílý a zelený, zářil jako smaragd uprostřed perleťové modrého moře. „*Vážně* bys to odmítla, Lil?“

Odvrátila jsem hlavu od displeje, od Nicovy prosebné tváře, ale byla to chyba – místo toho jsem uviděla okno zašedlé smogem a bičované deštěm.

Proč jsem se tomu bránila? Co jsem tu vlastně měla kromě mizerné práce, mizerného dojíždění a absolutní absence vyhlídek, na které bych se mohla upnout? Nemohla jsem si ani namlouvat, že se můžu těšit na Vánoce – byl leden a šedá londýnská zima se přede mnou rozprostírala jako vězení – jako vězení, kde mě po odpykání trestu čekala fronta na úřadu práce.

Mohlo by tohle být opravdu řešení? Pokud by se to skutečně podařilo – ačkoli jsem o tom dost pochybovala; Nico už měl za sebou tolik „jistých“ projektů, že jsem přesně věděla, kolik nejistoty se za nimi ve skutečnosti skrývá –, pak měl Nico pravdu, že by to opravdu mohlo změnit jeho budoucnost. A pokud ne... no, strávila bych dva týdny v jedné z těch roztomilých plážových vilek.

„Tak mi dovol, ať alespoň Ari domluví online schůzku s Bazem,“ zaprosil Nico. Odvrátila jsem pohled od střešního okna a podívala se na něj, opravdu se podívala, poprvé po dlouhé době. Čekala jsem Nicův typický úsměv, ze kterého se mi podlomí kolena, ale místo toho jsem uviděla něco mnohem víc zničující-

cího. Vypadal... ustaraně. A já si možná tehdy konečně naplno uvědomila, že jeho nehynoucí optimismus není tak samozřejmý, jak se na první pohled zdá. Že možná stojí před stejným zlomovým okamžikem jako já, čelí stejnému poznání, že pokud příští hod kostkou nedopadne dobře, může vypadnout ze hry. Možná to byla poslední šance pro nás oba.

Cítila jsem, jak se poddávám.

„Dobře. Promluvím si s Bazem.“

„Jo!“ Nico zatnul pěst. „Miluju tě, Lylo!“

„Je to jen schůzka! Možná mě ani nebudou chtít.“

„Samozřejmě že tě budou chtít. Jak by tě někdo mohl *nechtít*? Jsi vědecký génius a jsi sexy. Co víc by si kdo mohl přát?“

Vědecký génius by neskončil ve slepé uličce výzkumu s výsledky, které mají mezery velké jako Grand Canyon, pomyslela jsem si trochu unaveně. Ale Nico ještě pořád mluvil.

„... a víš co – chápu, že si můžeš vzít jen dva týdny volna, ale to nevadí. *Jsme* perfektní pár, bez ohledu na to, kdo tu cenu vyhraje.“

„To jsme,“ přisvědčila jsem. Položila jsem hrnek, postavila se na špičky a políbila Nica na rty. Cítila jsem na ústech jeho široký úsměv, který nedokázal potlačit, ani když mi polibek oplácel.

„Tohle všechno změní,“ zamumlal mi do ucha, když mě přitáhl k sobě a pevně mě objal. „Cítím to v kostech.“

Mohla jsem jen doufat, že má pravdu.

15. 2. – 2:14

Over Easy, slyšíte mě? Vítr dost zesiluje a já se začínám fakt bát. Je na ostrově nějaký úkryt, kde bychom se mohli schovat před bouří?

15. 2. – 2:16

Over Easy, přijed'te, pokud mě slyšíte, je to naléhavé. Bouře se zhoršuje a myslím, že se budeme muset evakuovat. Vlastně právě... Ach bože!

3. KAPITOLA

Lidem zvenčí je vždycky těžké vysvětlit, co jako vědec vlastně děláte – hrotové proteiny a mechanismy průniku virů do buňky nebyly zrovna tématem pro všechny, a to ani v době po covidu, kdy si každý druhý myslel, že je virolog. A je to dvojnásobně složité, když se ocitnete na zoomu s partou producentů, kteří neustále mluví mimo mikrofon. Když mě Baz podruhé označil za „vědátoru“, došla mi trpělivost.

„Dáváme přednost výrazu vědec či vědkyně,“ opravila jsem ho trochu ostřeji.

„Cože?“ zeptal se Baz a naklonil se ke kameře. „Nerozuměl jsem ti, zlato.“ Měl silný australský přízvuk a pod jeho fotkou bylo napsáno Baz – Effing Productions.

„To slovo ‚vědátorka‘,“ řekla jsem. „To je jen... víte, takhle bych se já sama nepopsala. Řekla bych, že jsem vědkyně. Nebo viroložka, pokud chcete jít do detailů.“

„Ha,“ udělal Baz a široce se usmál. Měl piercing v jazyku, který takhle na obrazovce působil velmi rušivě. Bylo to vidět, když se smál, a pokud ostatní mluvili, pořád si s ním hrál a klepal si jím o zuby. „Jsi vtipná. To se mi líbí.“

Vtipná? Než jsem stačila vysvětlit, že jsem to nemyslela jako vtip a že ani nechápu, co by na tom mělo být vtipného, rozhovor se přesunul k otázkám na náš vztah – jak dlouho jsme spolu a kde se vidíme za pět let.

„Jsme spolu už tři roky,“ řekl Nico a stiskl mi ruku. Otevřela jsem ústa, abych ho opravila – *potkali jsme se* před třemi lety, ale ve skutečnosti jsme spolu byli něco málo přes dva, a to bylo ještě přehnané. Ale pak jsem si vzpomněla, že nejsem v práci, a zase jsem pusu zavřela. Nikdo nás nebude zkoušet z podpůrné dokumentace a metodiky výpočtu.

Nico stále mluvil, přičemž od prvních rande přešel k pětiletému plánu.

„Těžko na to odpovědět, aniž bych zněl pateticky skromně nebo bláznivě ambiciózně, ale jsem herec – chci hrát. Když přemýšlím o kariéře lidí, které obdivuji, vidím se spíš v roli Jamese McAvoye nebo Adama Drivera: nezávislé filmy, o kterých se bude mluvit, uznání kritiků, přechod k mainstreamovému úspěchu, ale zachování umělecké integrity. Sem tam trochu divadla, abych si připomněl umělecké kořeny a nenechal úspěch změnit můj vztah k řemeslu...“

Všimla jsem si, jak se v rohu obrazovky Ari ošil na židli.

„... tím chci říct – kde jsou *Skins* mojí generace? Kde jsou drsné, autentické obrazy života třicátníků?“

„Uh... jo.“ Baz ho zjevně už dávno neposlouchal a místo toho věnoval pozornost něčemu, co mu ukazoval jeho asistent. „A, eh, Leelo, zlato, a co ty?“

„Já?“ Byla jsem zaskočená. Měla jsem tu otázku čekat, ale byla jsem tak zaujatá Nicovou odpovědí, že mě nenapadlo, že se mě zeptá na totéž. „No, vlastně jsem Lyla,“ řekla jsem pomalu, abych získala čas na přemýšlení. Nejde jen o to, že Nicova odpověď byla trochu bláznivá – opravdu si myslel, že má nakročeno ke kariéře à la Adam Driver? To bych se mohla rovnou srovnávat s Rosalind Franklinovou. Ale zarazilo mě i to, že v jeho odpovědi nepadla ani jedna zmínka o mně nebo o našem soukromém životě. „Pět let. Tedy, já –“

Zarazila jsem se. Kde jsem se *viděla* za pět let? To mi bude třicet sedm. Před pár týdny bych možná odpověděla, sice ne s jistotou, ale alespoň optimisticky, že budu vést výzkumný tým zabývající se něčím zajímavým – třeba horečkou dengue, v USA se objevily zajímavé výsledky výzkumu protilátek třídy IgA – a budu mít stále místo na akademické půdě. Koupila bych si byt někde ve východním Londýně, aby tam mohla přijet moje máma. Možná dokonce malý domek, pokud bych byla ochotná dojíždět. Možná by se na obzoru objevily děti – a kdyby ne doopravdy, tak alespoň myšlenky na ně, v nepříliš vzdálené budoucnosti.

Ovšem po rozhovoru, který jsem vedla před pár dny s profesorem Bianchim, jsem si popravdě nebyla jistá. Připadalo mi, že jsem si tím posledním projektem zkazila vyhlídky, a nutně jsem potřebovala pár publikací do životopisu – dlouhá pauza bez vydaných prací začínala vypadat zlověstně. Jak dlouho mi může trvat, než najdu jiný, slibnější projekt, dostanu se do týmu, dokončím postdoktorandské studium, napíšu pár článků a překonám překážky spojené s jejich publikací? Tři roky? To bylo moc. Výzkum chikungunye mi měl pomoci postoupit na další příčku žebříčku. Bohužel se ta příčka právě zlomila.

Uvědomila jsem si, že všechny tváře na obrazovce se dívají na mě a čekají na mou odpověď. A taky Nico.

Sakra. Nico. Kde v tom všem *byl* Nico? Žil se mnou v našem řadovém domku na předměstí?

„Pět let,“ zopakovala jsem a cítila na sobě jejich pohledy. „Bože. Já... já úplně nevím. Uprímně řečeno, jsem tak trochu na rozcestí. Musím se rozhodnout.“

„Aha.“ Baz se znovu soustředil a vypadal velice zaujatě, hlas se mu táhl, když vyslovoval to krátké slůvko. „Vážně? O čem se chceš rozhodnout, zlato?“

Kruci. Tohle byla konverzace pro mě a Nica po spoustě vína, ne pro střízlivý hovor přes zoom v přítomnosti Baze, Ariho a celé bandy lidí, o kterých jsem nikdy neslyšela.

„Já jen...“ Polkla jsem a snažila se přestat nervózně pošilhávat po Nicovi, abych se ujistila, jak se na to tváří. „Dalo by se říct, že můj poslední výzkumný projekt nedopadl zrovna nejlíp. Musím se rozhodnout, jestli je věda pro mě pořád to pravé. Je to tvrdý svět. Reputace tu znamená opravdu všechno.“

„No, a teď přicházíme na řadu my,“ vyhrkl Baz a naklonil se dopředu. „Budeme-li upřímní, ne každý si může odnést výhru, ale pokud bude tahle show takovým hitem, jak si myslíme, všichni z toho vyjdete mnohem známější, než jste byli předtím.“

Zatnula jsem zuby a přinutila se k úsměvu, který mi sice roztáhl rty, ale nebylo v něm ani za mák upřímnosti. Nic, co bych získala v pořadu *Perfektní pár*, nebude mít v akademickém světě absolutně žádnou váhu. Spíš naopak. Nedokázala jsem si představit, že by někdo bral mou žádost o grant vážně, kdyby mě viděl, jak se v bikinách proháním někde v tropech po pláži. Naštěstí nebylo pravděpodobné, že členové jakékoli grantové komise budou patřit mezi typické diváky zcela nového streamovacího kanálu zaměřeného výhradně na reality show.

Nicméně Bazova zmínka o výhře mi dala šanci upřesnit některé z nejednoznačných proměnných, které se nad celým projektem stále vznášely.

„Ta výhra, o které jste mluvil,“ navázala jsem. „O jaké částce se přesně bavíme? A když už jsme u toho, můžete mi říct něco víc o struktuře pořadu? Nejsem si úplně jistá, jak to má fungovat.“

„Jistě,“ vložil se do hovoru jiný z producentů a naklonil se ke kameře. Můj dojem, že Baz není zrovna člověk, který se zabývá detaily, zesílil. „Výhra není pevně daná, ale bude částečně záviset na tom, jak si soutěžící povedou v úkolech – myšlenka je, že

všichni budete přispívat k navyšování částky. A pak na konci... no, o tom nemůžu moc mluvit, ale bude existovat mechanismus, jak výhru rozdělit mezi finální soutěžící. Nebo se možná dělit nebude vůbec a domů si ji odnese pouze jedna osoba. Tyto podrobnosti jsou zatím důvěrné.“

„Dobře,“ řekla jsem, „ale předpokládejme, že všichni splnili své cíle a získali maximum, o jaké částce se bavíme?“

Nastalo krátké, nepříjemné ticho. Producent mrkl na Baze, ale než stačil kdokoli z nich promluvit, naklonil se dopředu Ari, Nicův agent, a zapnul si mikrofon.

„Lylo, myslím, že jde o to, co zmínil Baz – že osobní přínos, alespoň co se týká lidí jako Nico, opravdu není o penězích. Ať už bude výhra nakonec jakákoli, bude to jen kapka v moři ve srovnání s profesními příležitostmi, které show otevírá.“

„Ano,“ zareagovala jsem, „ale...“

Ucítila jsem, jak mi Nico stiskl ruku. Podívala jsem se na něj. Usmíval se, ale za tím úsměvem jsem četla jasnou výzvu: *nech to být*. Nadechla jsem se.

„OK. Chápu. A co formát a tak?“

„Je to vyřazovací soutěž,“ chopil se slova opět ten druhý producent. „Na začátku je deset soutěžících a po devět týdnů se jejich počet bude snižovat, každý týden o jednoho. Ve dvojicích budou mít soutěžící při plnění úkolů určitou strategickou výhodu, proto tu bude možnost vytvořit nové páry. Pravděpodobně dojde i na několika zvratů, které zamíchají kartami, ale podrobnosti jsou v této fázi přísně tajné. Vše, co potřebujete vědět, je, že nastoupí pět párů a nakonec zvítězí jeden. A můžete to být právě vy!“

„Ale...,“ začala jsem, jenže mi do řeči okamžitě skočil Baz, jeho mikrofon přehlušil ten můj, a očividně si myslel, že otázky tady má klást on.

„O Nicovi víme od Ariho,“ ukázal na místo, kde se pravděpodobně nacházela Ariho tvář na jeho obrazovce, což bylo matoucí, protože to bylo na opačné straně, než jsem ho viděla já, „tak teď nám pověz něco víc o sobě ty, Leelo. Považuješ se za feministku?“

„*Feministku?*“ Dokonale mě vykoledil. Nevěděla jsem, co od tohoto hovoru na dálku očekávat – otázky o mém vztahu s Nicem mi připadaly v pořádku –, ale tohle mě překvapilo. Co se Baz snažil zjistit? „No... asi ano. Věřím v rovnost pohlaví. Copak to tak nemají všichni?“

„Definuj rovnost pohlaví.“

„No... asi... stejná mzda za stejnou práci... stejné profesní příležitosti... stejná tělesná autonomie...“ Byla jsem čím dál zmatenější.

„A ty si nemyslíš, že tohle všechno už máte?“ Baz se naklonil dopředu a zamračil se, ale moje odpovědi ho neodradily. Pokud něco, pak se zdál spíš povzbuzený.

„No...“ Teď už jsem byla úplně ztracená. „Takhle... jsem vědkyně. Když mám pochybnosti, podívám se na data a podle nich rozhodně ještě tak daleko nejsme. Jen v mé disciplíně ve Velké Británii zaujímají ženy v oboru přírodních věd méně než čtvrtinu profesorských pozic, ačkoli zároveň představují téměř polovinu pracovní síly.“

„Cítuješ zdroje, to se mi líbí,“ poznamenal Baz s úsměvem, i když jsem žádné zdroje necitovala. Tedy v podstatě ano, ty statistiky jsem skutečně četla před několika lety v časopise *Nature*, ale Baz to nemohl vědět. Ale o čem to sakra mluvil? Vybavila se mi moje vtipná poznámka k Nicovi, že bych se měla objednat na depilaci a zhubnout pět kilo, a v hlavě se mi objevil obraz: Baz se obrací ke svému asistentovi a znepokojeně říká: „Musíme zjistit, jestli pod tím laboratorním pláštěm není nějaká zarostlá sufražetka!“ Potlačila jsem smích a rychle se zatvářila vážně, protože jsem

si uvědomila, že jsme na kameře. Naštěstí Baz pořád ještě mluvil. „A co tvoje politické názory? Řekla bys, že jsou spíš levicové... středové... pravicové...?“

„Asi... středolevicové? Promiň, je to relevantní?“

„Pardon, pardon, máš pravdu. Odbočil jsem od tématu,“ mávl Baz rukou. „Ale zjistit, co tě pohání, co tě odlišuje... jasně, to je důležité. Nechceme skončit s pěti identickými páry, chceme na ostrově lidi z celého spektra. Myslím, že to je to, o co v téhle show jde – to je to, co ji prodá Real TV. Chceme skutečné páry – skutečnou autentičnost, chápeš? Žádné tyhle umělé sračky jako v *Love Islandu*. Chceme vidět opravdové partnerství prověřené zápallem boje.“

„Pokud hledáte autentičnost, jste na správném místě,“ řekl Nico a objal mě. „Lyla a já jí máme na rozdávání a jdeme do toho naplno. Je to tak, Lil?“

„Jasně,“ přitakala jsem a opět roztáhla rty ve falešném úsměvu. Měla jsem pocit, že schůzka se chýlí ke konci, aniž by mi kdokoli zodpověděl jedinou otázku. Nikdo mi nic nevysvětlil. Nedostala jsem žádné skutečné informace, setkala jsem se jen s mlžením a odbíháním od tématu, což bylo v naprostém rozporu s tím, jak jsem byla zvyklá pracovat. Každou buňkou svého těla jsem chtěla Baze přitlačit ke zdi a dostat z něj nějakou kloudnou odpověď. Ale zároveň jsem cítila, jak mě Nico prakticky prosí, abych mu to nezkazila – a tušila jsem, že takhle to asi v televizi chodí. *Fake it till you make it* – předstírej, dokud to nedokážeš, neříká se tohle v Hollywoodu? Nebo to bylo v Silicon Valley? Ať tak či onak, každopádně to bylo na hony vzdálené světu, který jsem znala – cokoli předstírat bylo pravým opakem poctivé vědy.

„No...“ Baz se podíval na kolegyni sedící vedle něj a zvedl jedno obočí. Když žena přikývla, otočil se zpět ke kameře. „Myslím, že můžeme s jistotou potvrdit, že se za pár týdnů připojíte k nám na ostrově.“

Jeho slova mě zasáhla jako elektrický proud. Zaprvé, ještě jsem se svou účastí nesouhlasila. Tohle měla být jen neformální rozmluva. Zadruhé, za pár *týdnů*? Vyděšeně jsem se podívala na Ariho a pak na Nica, ale ten vzrušeně sledoval Baze, který pokračoval v řeči.

„Moje asistentka Camille,“ ukázal na blondýnu sedící vzadu, téměř mimo záběr, která se teď mírně posunula vpřed a nesměle zamávala, „se vám ozve ohledně rezervace letenek a dalších věcí, takže od ní čekejte e-maily. Poletíme do Jakarty a pak se lodí dopravíme na samotný ostrov. Ari vám už ukázal fotky, že? Je to resort, který vybudoval můj kamarád – úplně nový, budete první hosté, kteří tam budou bydlet, a myslím, že slovy se to opravdu nedá popsat.“

„Jo, vypadá to fakt *úžasné*,“ pronesl Nico upřímně.

„Ari, Camille dnes pošle smlouvy a dohody o mlčenlivosti,“ pokračoval Baz. „Souhlasíš, aby kontaktovala Leelu a Nica ohledně letů? Musí je zarezervovat a bude potřebovat čísla jejich pasů a všechny tyhle další kraviny.“

„Jasně, jasně,“ řekl Ari velkoryse. „Camille, dej mi vědět a já vás propojím.“

„Skvělé. A mezitím si vy dva, Leelo a Nicu, vyberte své oblíbené plavky. Uvidíme se v ráji!“

„Uvidíme se v ráji!“ odvětil Nico s úsměvem, který mu téměř rozpůlil obličej vedví, zatímco já zaslechla svůj vlastní hlas opakující tu větu jako unylá ozvěna a rozhodně s mnohem menším přesvědčením.

„Uvidíme se v ráji.“

A potom obrazovka zhasla.

Nastala chvilka ticha. Pak se Nico otočil ke mně, tvář mu zářila nadšením.

„No? Co si o tom myslíš?“

„Myslím, že to všechno šlo trochu moc rychle,“ odpověděla jsem s lehkou nervozitou. „Tohle měl přece být jen takový neformální rozhovor, ale všichni včetně Ariho se tvářili, jako by už bylo rozhodnuto.“

„No, hele,“ vypadal Nico poněkud rozpačitě. „Chci říct... nic není podepsané. Ale ty bys to vážně odmítla? Proboha, vždyť je to obrovská příležitost! Budeme slavní – opravdu slavní! Přemýšlej o tom, co by to znamenalo pro moji kariéru!“

„Já o tom *přemýšlím*,“ řekla jsem. „Je to jediný důvod, proč jsem se toho hovoru zúčastnila. Ale neměl jsi z Baze trochu divný pocit?“

„Z Baze?“ Nico vypadal překvapeně. „Co tím myslíš? Mně připadal skvělý.“

„Opravdu? Mně přišel...“ Odmlčela jsem se a hledala správný výraz. „Nevím. Nezdá se ti, že jde tak trochu přes mrtvolu?“

Pravda byla – ačkoli bych to Nicovi nikdy neřekla –, že Baz mi během hovoru velmi připomínal Ariho, Nicova agenta, který taky uměl velice působivě mluvit, ale vždycky měl pohotově po ruce výmluvu, proč nepřišly peníze nebo proč neudělal nějakou jednoduchou věc, o kterou ho Nico požádal. Nico s ním podepsal smlouvu hned po dokončení herecké školy na základě slibů televizního natáčení, bohatství a slávy. Za sedm let spolupráce Ari nepřišel s ničím víc, než bylo pár kratičkových výstupů a jeden bezvýznamný štěk v seriálu *Holby City*, o kterém jsem byla přesvědčená, že by si ho Nico docela dobře sehnal sám. Jeho tolik vychvalované, avšak blíže nespecifikované „kontakty“ se nikdy neprojevyly – alespoň doteď.

Jenže o to tu šlo: na papíře vypadal *Perfektní pár* skvěle. *Bylo* to velké, *bylo* to pro televizi a *bylo* to dílem Ariho snahy. Ano, pravděpodobně z toho nekoukaly žádné peníze – to by musel Nico vyhrát, což se statisticky zdálo nepravděpodobné. Ale pokud by

show měla úspěch, byla velká šance, že by to Nica výrazně zviditelnilo, a za to jsem Arimu musela přiznat kredit. Na celé té věci mi ale pořád něco nesedělo.

„Jde přes mrtvoly?“ Nico se na mě podíval, jako bych se zbláznila. „V jakém smyslu?“

„No...“ Snažila jsem se vybavit si něco, co mě během hovoru zneklidnilo. Effing Productions. Říkal mi Leela. Nemyslela jsem si ale, že by Nicovi cokoli z toho připadalo podstatné, a už vůbec jsem mu nemohla říct, že mi připomíná Ariho. „Dobře... co například podle tebe Baz myslel tím, že to ‚prodají Real TV‘?“

„O čem to mluvíš?“

„Když zmínil, že jsme autentický pár, řekl, že ‚právě to show prodá Real TV‘. Ale já myslela, že už to prodali? Ari to podával tak, jako by to byla hotová věc. Jejich vlajková loď a tak.“

Nico mávl rukou.

„Moc se v tom štouráš. Je to jen řečnický obrat. Asi tím myslel, že právě to se Real TV na nás bude líbit.“

„Možná. Jenom... Taky mě překvapilo, že se nikdo z Real TV nezúčastnil hovoru.“

„Jsou to zaneprázdnění lidé, Lylo. Vždyť si uvědom, že zakládají úplně novou televizní stanici! Není divu, že nemají čas na schůzky ohledně rezervace letů a podobně.“

„Uf.“ Vstala jsem a zamířila k oknu, ze kterého jsem vyhlédla na začernalé střechy. Odvrátila jsem se, když jsem si v okapu naproti všimla mrtvého holuba. „Já jen... Chci tě podporovat, Nico, opravdu, ale přála bych si, aby mi odpověděli na pár dalších otázek.“

„Podívej, Lylo,“ Nico ke mně přišel a objal mě. Přitiskl si mou tvář na hrud' a já si uvědomila, že v poslední době musel dost posilovat, pravděpodobně s vyhlídkou na účast v *Perfektním páru*. „Vím, že tohle je mimo tvou komfortní zónu a chápu to. Televize

je divná. Nejsou to žádní akademici, co se starají o každou tečku nad i – je tam spousta proměnných a všechno se vymýšlí za pochodu. Ale není to zase taková improvizace, jak to vypadá zvenčí; existuje *určitý* proces, který chrání všechny zúčastněné. Jsou tu smlouvy, právní dohled a všechny ty věci, o které se stará Ari. Za to ho platím – má roky zkušeností a za zadkem spoustu právníků. Nedopustí, abychom se nachytali na něco, co není košer.“

Ale ty mu vlastně neplatíš, pomyslela jsem si. *Nevyděláváš žádné peníze a procenta z ničeho jsou nic*. Nemohla jsem to ale vyslovit nahlas. Tak krutá jsem nebyla.

„Takže... opravdu do toho jdeme?“ zeptala jsem se místo toho. I když ta otázka patřila spíš mně než Nicovi, stejně mi na ni s nevěřícím výrazem odpověděl:

„Jasně že do toho jdeme. Děláš si srandu? Přece nezhodíš takovou příležitost.“

Přikývla jsem. Lehce se mi z toho svíral žaludek, ale Nico měl pravdu. Tohle *byl* rozhodující moment jeho kariéry. Pokud *Perfektní pár* bude tak úspěšný, jak Nico doufá, může to změnit celý jeho život – a možná i můj. Moje kariéra sice směřovala ke dnu, ale to neznamenal, že jsem mohla Nicovi jeho příležitost odepřít.

„Lylo?“ zeptal se Nico a zvedl mi bradu, abych se na něj podívala. „Lylo? Prosím, řekni mi, že do toho *jdeš*?“

„Ano,“ řekla jsem slabě. „Ano, jdu do toho.“ Potom, ve snaze přesvědčit sama sebe, jsem to zopakovala: „Opravdu do toho jdu.“ A pak, když mi došla realita toho, s čím jsem souhlasila, jsem vyhrkla: „Sakra, budu si muset koupit bikiny. Moje plavky Speedo asi nebudou stačit.“

„Bikiny?“ Nico zvedl jedno obočí. „Nejspíš nemyslíš jedny bikiny, ale množné číslo. Vlastně asi budeš potřebovat celý nový šatník. Vezmi si moji kreditku a zajdi si do H&M.“

„A co ty?“ zeptala jsem se a ignorovala skutečnost, že vzhledem k vyčerpanosti Nicovy kreditky bych měla štěstí, kdybych si pořídila aspoň ponožky. „Co nosí takový vysněný první kluk na pláži? Zářivě bílé tričko?“

Nico se ušklíbl.

„Možná. Ale já osobně nemám v plánu nosit během natáčení jakékoli oblečení navíc.“ Nadzvedl lem košile a ukázal své vypracované břišní svaly. „Tenhle pekáč buchet mě nestál zrovna málo, víš.“

„To jistě,“ odpověděla jsem. Teď, když už bylo rozhodnuto a já definitivně nahlas pronesla *ano, jdu do toho*, moje nervozita trochu opadla. Nico měl pravdu. Ari by nás do ničeho podezřelého nenavezl. A já odsud potřebovala vypadnout, oba jsme to potřebovali. „Dlužíš to všem těm hodinám stráveným v posilovně. A především svým třináctiletým fanyнкám.“

„Přesně tak,“ přitakal Nico. Sklouzl mi dlaněmi po zádech až k zadku a oběma rukama mi ho stiskl. „Všichni nemůžeme být šukatelná holka odvedle, chápeš, ne?“

„Šukatelná holka odvedle,“ zavrčela jsem, znovu rozčilená tím hloupým výrazem. „Já ti dám šukatelnou holku odvedle.“

„Hm, já už ale jednu šukatelnou holku od vedle *mám*,“ řekl Nico s úsměvem. „Je přímo tady a čeká, až ji někdo ošuká.“ Zvedl mě, silnými pažemi mě podepřel pod stehny a já mu se smíchem obtočila nohy kolem pasu.

„Vážně? To je solidní porce domněnek, mladý muži.“

„No, existuje jen jeden způsob, jak mou hypotézu ověřit, madam,“ řekl Nico a oplácel mi úsměv, zatímco mě pozadu nesl ke dveřím ložnice. „A myslím, že mám ještě trochu času, než posilovna otevře.“

15. 2. – 6:34

Haló? Haló? Je tam někdo? *Mayday. Mayday.* Tohle je nouzové volání. Po včerejší bouři jsme uvízli na ostrově v Indickém oceánu. Neznám souřadnice, ale po přistání v Jakartě jsme pluli na jihozápad na jachtě jménem *Over*

Easy. Loď je pryč a nemáme tušení, co se s ní stalo. Několik členů naší skupiny je vážně zraněno a potřebujeme lékařskou pomoc. Nevím, jak dlouho vydrží baterie v rádiu, ale pokud mě někdo slyší, prosím, pošlete pomoc. Opakuji, toto je nouzové volání, potřebujeme lékařskou pomoc. Slyší mě někdo? Může nám někdo pomoci? Přepínám.

4. KAPITOLA

Několik následujících dnů připomínalo větrnou smršť. Pořád mě překvapovalo a děsilo zároveň, že se do toho opravdu *pouštíme*. Během několika hodin po našem zoomu nám Ari poslal návrhy smluv s výhrůžnými doložkami o mlčenlivosti a Camille se ptala, zda bychom raději letěli z Gatwicku nebo z Heathrow.

Nejpodivnější na tom bylo, že kromě mě se všichni, Arim počítaje a profesorem Bianchim konče, chovali, jako by to byla úplně normální věc. Profesor Bianchi zřejmě nechápal, jak moc se účast v show liší od běžné last minute dovolené mimo sezonu – i když je pravda, že jsem se mu rozdíl nijak detailně vysvětlit nesnažila. I Ari zřejmě považoval za naprosto v pohodě všeho nechat a za dva týdny odletět do Indonésie. A možná to v jeho profesi v pohodě bylo.

Nicovi přátelé mu posílali gratulace, které sice na první pohled vypadaly upřímně, ale přesto z nich číselo profesionální závist. Moji přátelé závistivě komentovali bezplatnou dovolenou s bonusem zimního opálení.

Jediná osoba, která vyjádřila pochybnosti, byla moje máma. Když jsem jí o víkendu před odletem po telefonu líčila celou situaci, zněla zmateně.

„Reality show? Ale Lylo, miláčku, proč? Vždyť tyhle pořady ani nesleduješ.“

„Dělám to pro Nica,“ řekla jsem a hned, jak mi ta slova vyklouzla z úst, uvědomila jsem si, jak trapně to zní. „Moc o to stojím.“

„Prochází snad nějakou krizí středního věku?“

Zasmála jsem se.

„Nejsem si jistá, jestli by ti Nico poděkoval za to, že ho řadíš mezi lidi středního věku, mami. Ale ne, o to nejde. Je to důležité pro jeho kariéru. Pokud to vyjde, ta reality show pro něho bude skvělá reklama.“

„Ale proč tam musíš jít i ty?“

„Protože –“ Zarazila jsem se. *Protože je to televizní pořad pro páry*, zněla by snadná odpověď, ačkoli jsem si nebyla jistá, jestli to vůbec smím říct – podle smlouvy o mlčenlivosti, kterou jsem podepsala, byly všechny informace ohledně formátu pořadu důvěrné. Jenže to vlastně nebyla pravda a ani to nebylo to, co měla moje máma na mysli. Ano, jednalo se o pořad pro páry, a proto mě pozvali taky. To ale nebyl důvod, proč jsem souhlasila.

Proč jsem souhlasila... no, netušila jsem, jestli jsem připravená se ve svých důvodech vrtat. Částečně to bylo vědomím, že Nico a já jsme se ocitli v kritickém bodě. Nešlo přímo o krizi středního věku, ale nemohli jsme pokračovat dál stejným způsobem: on bušil pěstí do zavřených dveří a já mu čím dál víc zazlívala, že podporuju jeho sny, zatímco ty moje se vzdalovaly. Nico potřeboval pauzu – a já taky, jen trochu jinak.

„Jen si myslím,“ řekla máma a přerušila ticho, „že na tohle není správný čas. Je ti třicet dva, zlato, ty a Nico byste se měli usadit. A nedovedu si představit, že z toho má tvůj šéf radost.“

„Mami, Nico to potřebuje a já ho miluju,“ namítl jsem. „A to přece děláš pro lidi, které miluješ: podporuješ je.“

„No, pauza od zimy se vždycky hodí a aspoň je to dovolená zadarmo,“ uzavřela máma rezignovaně a já se zasmála.

Mámina poznámka o zimě se mi vybavila v momentě, kdy letadlo dosedlo na přistávací dráze v Jakartě. Samozřejmě jsem věděla, že

únor v Indonésii je klimaticky úplně jiný než únor v Londýně, ale teoretická znalost tohoto faktu nijak nezmírnila šok z vlhkého vzduchu, který na nás udeřil jako v sauně. Do letadla jsme nastoupili v nepromokavých bundách, holínkách a šálách. Nestihla jsem ani sejít po schůdkách na letištní plochu a mohla jsem ždímat podprsenku nasáklou potem.

Udělala jsem chybu, že jsem se během přestupního letu z Dubaje pokusila začít pracovat na shrnutí výzkumu o chikungunye, a teď jsem se cítila téměř opilá únavou, na rozdíl od Nica, který vypil čtyři giny s tonikem a pak navzdory stísněnému sedadlu v ekonomické třídě prospal šest hodin v kuse. Vypadal svěží a doslova sršel nadšením, když vzl svůj příruční kufřík ke klimatizovanému autobusu, zatímco já si připadala zešedlá a vyčerpaná. Když jsem zahlédla svůj odraz v okně autobusu, v žádném případě jsem nevypadala jako soutěžící z reality show. Vypadala jsem tak, jak jsem se cítila – vystresovaná, mírně opilá vědkyně, která se usilovně snaží dát smysl ničemu, to jest výsledkům, které stály za houbu, a napsat článek vhodný k publikování.

Výdej zavazadel a celní kontrola byly obvyklou noční můrou plnou křičících dětí a dospělých mužů, kteří se tlačili a strkali, aby se dostali ke kufrům přijíždějícím na pásu. Z agresivity mých spolucestujících by se dalo usoudit, že zavazadla mizející za plastovou zástěnou budou spálena, místo aby se o pár metrů dál znovu vynořila nepoškozená.

Nakonec jsme ale prošli pasovou kontrolou a s napětím vyhlíželi do příletové haly, kde jsme hledali známé tváře nebo alespoň ceduli se jménem, které bychom poznali. Camille nám v e-mailu slíbila, že nás „po příletu někdo přivítá“, ale jak jsme tak míjeli jednoho řidiče za druhým, uvědomila jsem si, že nám vlastně neřekla, co máme hledat. Nico se *ve skutečnosti* jmenoval Rice, Nicholas Rice. Nico Reese bylo umělecké jméno. Jenže nikde jsem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zrádce mezi námi***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.